

Mardrömsskolan

MARDRÖMSSKOLAN

SARA ÅHLSTRÖM &
MOCH FAJAR SHOBARU

FANTIMERA

Fantimeras medarbetare är människor
som värnar om kreativitet och kvalitet.
Förlaget tar avstånd från AI som tränats
på upphovsrättsskyddat material.

FANTIMERA

Mardrömsskolan

är utgiven av Fantimera

www.fantimera.com

© Sara Åhlström 2026

Omslag: Moch Fajar Shobaru & Sabine Mickelsson

Illustrationer: Moch Fajar Shobaru & Sabine Mickelsson

Tryckt hos: BookBox

Första utgåvan

ISBN: 978-952-88-0993-7 (tryckt bok)

ISBN: 978-952-88-0994-4 (e-bok)

KAPITEL 1

DEN NYA SKOLAN

ESTRID tittar upp i taket och suckar djupt. Hon har precis flyttat till Bromma och i dag ska hon börja i sin nya skola. Det kniper till i magen. Den första skoldagen är alltid jobbigast ...

Hon hasar sig ur sängen och drar på ett par svarta tajts och några nitarmband. De passar fint ihop med den rockiga t-shirten som mamma motvilligt köpte åt henne förra veckan. Estrid flinar lite. Hon och mamma har definitivt inte samma smak!

Nästa steg är att hitta hårmascaran i kaoset på skrivbordet. Estrid skruvar av korken och målar en bred rosafärgad slinga i den mörka luggen.

Precis då knackar det på dörren. Mamma öppnar försiktigt och kikar in. Hon rynkar pannan.

”Ska du verkligen ha det där kladdet i håret?” undrar hon. Sedan verkar hon bestämma sig för att inte bråka. ”Är du säker på att jag inte ska köra dig till skolan? Jag behöver inte följa med in.”

För en sekund vill Estrid krypa ihop i mammas knä. Vara liten igen. Men nej, hon är tvungen att klara det här själv.

”Det är okej”, svarar hon. ”Du har ju det där viktiga distansmötet.”

”Jag kan ställa in det, ifall du ändrar dig.” Mamma låter orolig. ”Och du får ringa mig när som helst under dagen.”

”Mm”, säger Estrid och sväljer hårt.

Hon kommer börja gråta om hon inte aktar sig.

Mamma stänger dörren lika försiktigt som hon öppnade den. Hon kanske tror att Estrids dörr är gjord av äggskal, eller något ... Estrid himlar med ögonen, men så kommer magknipet tillbaka.

Hon sätter sig på sängen och slätar ut några veck i favorittäcket med fladdermusmönster. Om

ändå det här bara var en jobbig dröm. Om ändå det var en vanlig dag i hennes gamla hem, och hon var på väg till sin gamla skola.

Estrid suckar igen, plockar fram sin mobil och kikar på klockan. Den är redan 07.40. Nu är det plötsligt bråttom! Hon kastar på sig ryggsäcken och rusar ner till köket, där hon tar en kall rostmacka i farten. Sedan skyndar hon vidare ut på trottoaren. Alldeles ensam ...

Så fort gympaskorna rör vid den dammiga asfalten fångar ångesten Estrid i ett rejält grepp. Magen gör fortfarande ont och nu börjar hjärtat också att banka.

Hon vill *inte* vara den nya eleven.

Det tog flera månader att hitta kompisar efter förra flytten. Nu måste hon göra om allting på nytt. Usch!

Estrid vägrade faktiskt först att byta klass. Strunt samma att huset i Bromma egentligen ligger för långt borta. Herregud, det finns väl bussar! Massor med barn åker buss utan sina föräldrar.

Tyvärre sa mamma och pappa genast ett bestämt nej. Snark. Den nya skolan har nämligen "toppbetyg". Vad nu det betyder.

Längre hinner Estrid inte i sina tankar förrän hon blir avbruten. Två förskolebarn går framför henne tillsammans med sin pappa. De vänder sig om och spärrar upp ögonen, viskar och pekar.

Estrid är van. Men hon kan ändå inte låta bli att grimasera. Varför tycker alla det är så märkligt att hon har sin egen stil? Det är ju bara lite rosa hår och svart tyg!

Hon bestämmer sig för att vinka till barnen. De är fortfarande små och fattar nog inte att man inte ska stirra. Förskolebarnen vinkar blygt tillbaka innan de kramar sin pappa och rusar i väg för att leka.

Det är oftast värre när Estrid träffar barn i sin egen ålder. För dem är hon en weirdo. En outsider. Men det gör inget. Hon bryr sig inte så länge hon har sina kompisar Rufus och Doris.

Men nu har hon inte dem längre ...

Inte under skoltid åtminstone.

Estrid vill gråta igen, men kan inte. För nu är hon framme. Alfa Moderna tornar upp sig framför henne, en kantig skolbyggnad i flera våningar. Den ser väl ganska okej ut. Ljus och fräsch.

Men så lägger hon märke till ett gäng elever som är på väg in. Pikétröjor, koftor, knälånga kjolar och kortbyxor. Jösses. Det måste vara någon slags matteklubb, eller? Fast hon borde kanske inte tänka så dumt? Inte döma andra, som de brukar döma henne.

Estrid slår hastigt ner blicken innan hon får ögonkontakt med någon. Rockmusiken dånar i öronen när hon vrider upp volymen i hörlurarna. Hon drar ett djupt andetag. Kom igen nu, tänker hon. Du klarar det här!

KAPITEL 2

MÄRKLIG STÄMNING

D E N tunga entrédörren gnisslar när Estrid kliver in i en hall med en stor trappa i mitten. Hon tittar sig omkring och sväljer nervöst några gånger. Med darriga händer drar hon av sig ryggsäcken och letar rätt på pappret hon fick hem i brevlådan. Hon ska till rum 207 och hennes nya klass heter 6B.

Precis då kommer en lärare nerför stentrappan. Estrid tar mod till sig och går fram till honom.

”Ursäkta, var ligger rum 207?” frågar hon snabbt, innan modet hinner försvinna.

Läraren stövlar förbi henne utan att svara.

”Eh, hallå?” ropar hon, lite högre den här gången.

Hennes röst får mannen att stanna upp. Han har ryggen mot henne och hon väntar på att han ska vända sig om. Men efter några sekunder fortsätter han vidare och försvinner bakom ett hörn.

Estrid gör en grimas. Okej, det där var konstigt. Vad är hans problem egentligen?

Hon väljer att strunta i den mystiska läraren och tar i stället trappan upp till andra våningen. Alla dörrar är numrerade. 201, 202 ... Ja, det verkar som att hon har hittat rätt! Men korridoren gapar tom, vilket betyder att första lektionen redan börjat. Är hon verkligen så sen?

När hon kommer fram till klassrum 207, knackar hon försiktigt på och öppnar dörren.

En kvinna står längst fram i klassen och skriver något på en tavla. Hon möter Estrids blick och ler. Sedan visar hon på en tom bänk i mitten av rummet. Estrid skyndar fram till den utpekade platsen. Hon sätter sig så tyst som möjligt. Snälla, låt den jobbigaste delen vara över!

”I dag har vi inte bara en ny elev, utan två”, säger kvinnan vid tavlan långsamt. ”Välkommen Estrid och Vega. Jag är er klasslärare Magda.”

Estrid vill sjunka genom jorden. Hon stålsätter sig inför att möta klasskompisarnas nyfikna ögon. Men ingen så mycket som sneglar på henne. I stället glor alla rakt fram. Estrid grimaserar igen. Vad är det frågan om?

Snett bakom henne sitter en tjej med blont hår, lila tröja och kaninmönstrad magväska. Tjejen tittar hastigt åt Estrids håll. Sedan blir hon rosa om kinderna och vänder sig bort.

Det måste vara Vega.

Estrid biter sig i läppen. Okej, åtminstone en elev tycks vara intresserad av henne. Men vad är det för fel med resten av klassen?

Hon hinner inte fundera mer på den märkliga stämningen innan Magda sätter dem i arbete.

”Den här timmen ska vi lära oss om det periodiska systemet”, säger deras lärare medan hon fortsätter att le stort. ”Det finns 118 kända grundämnen och ni kan läsa om dem i er NO-bok. Efter lunchen blir det förhör.”

”Seriöst?” viskar Estrid.

Vega verkar också chockad. Hon gör en förvånad min mot Estrid, som svarar med att rycka på axlarna. Var har de riktigt hamnat?

När eleverna är djupt inne i sina böcker passar Estrid på att granska dem mer noggrant. Alla ser så perfekta ut. Välkammade frisyrier och prydliga kläder. Det är vita pikétröjor och beigefärgade koftor överallt. Estrid rynkar pannan. Är det någon slags färgkod som gäller, eller vad är det frågan om?

När klockan ringer ut för rast är ögonen grusiga av all läsning. Huvudet värker och tankarna går på högvarv. Hur ska hon kunna komma ihåg allt det där? Det är ju helt omöjligt!

Hon vill fråga den elev som sitter närmast om de alltid läser lika mycket. Men han reser sig och ställer sig i en kö med de andra.

En efter en lämnar klasskompisarna rummet, lugnt och stilla.

Estrid och Vega sitter kvar i sina bänkar med gapande munnar.

”Seså, rappa på”, säger Magda till dem med samma leende som förut.

Estrid lyder och hakar på kön, tätt efter Vega.

”Det här är ju helkonstigt!” vill hon skrika, men vågar inte säga något högt.

När de kommer ut i korridoren går alla åt olika håll. Estrid fortsätter till skolgården och håren på armarna ställer sig genast rakt upp.

Något känns fel ... men vad? Då kommer hon på det.

Det är *knäpptyst* därute.

Under rasterna på Estrids gamla skola var det alltid fullt ös. En blandad kör av skratt, gråt och skrik. Men inte här.

Två pojkar från hennes nya klass ritlar med kriter på den solvarma asfalten. Och längre bort hoppar några äldre elever hage under total tystnad. På riktigt? Vilka tonåringar hoppar hage nu för tiden?

Estrid slår armarna om kroppen. Hon kan inte sluta rysa. Vad sjutton är det som pågår på den här skolan?